

МОГИЛЯНСЬКА КРИЦЯ

№ 9

День святого Валентина: братський варіант

Надійка Матвійчук

СБ підготувало до Дня Валентина романтичний подарунок усім студентам: воно організувало в КМЦ “Боді-арт Вечірку”, на якій усі охочі могли потанцювати під класну музику, що її забезпечило радіо “СМІТ” (народ, спасибі!), взяти участь у прикольних конкурсах, побачити справжній боді-арт і випити “Чернігівського” в ідальні або на першому поверсі КМЦ, отож люди не сумували й розважалися, як хто хотів.

То як же все ставалося-відбувалося:

❖ Як розповіла мені Мар’яна Бондар, одна з трьох організаторів вечірки (інші двоє – Стас Куценко й Роман Казанко),

ідея “Боді-арт Вечірки” народилася ще в грудні, під час братського семінару “Полювання на мамонів”, а от безпосередньо за організацію заходу взялися десь за тиждень до “часу X”.

❖ 14 лютого двоє боді-арт художників почали вранці рано розписувати

моделей. Всі братчики щиро співчували відчайдухам, які переховувалися від холоду під маленькою братською батареєю з пластиковими стаканчиками чаю (і не тільки...) в руках. От уявіть себе в морозному четвертому корпусі роздягненим до поясу із розмальованими спиною та грудями, позбавленими можливості накинути на плечі якийсь одяг (фарба злізе) – і ви все зрозумієте!.

❖ Однак такий екстрим надихнув деякого заповнити анкету малюка й стати членом СБ, в якому, окрім веселих людей і класних вечірок, є ще й тепла батарея (вітання Назарові Новосельському, ФЕН-1, новому малючкові СБ!).

❖ Дзвіна Качур, одна з моделей боді-арту, висловила про свою роль дуже лаконічно: “Холодно, а потім прикольно!”. Ще вона розповіла, що боді-арт допомагає якимось зовсім по-іншому сприйняти себе, а для неї він став іще й можливістю відчутти себе.

❖ Хочу висловити захоплення усіма людьми, які долучилися до прикрашання приміщення, в якому мала відбутися вечірка. У стінах морозного КМЦ вони надули сотні кульок і зробили багато чого такого, без чого класна вечірка – не вечірка. одним цілим зі

своїм коханим, Костею Євтушенко (коли вони ставали поруч, то їхні малюнки склалися в одне яскраве серце).

Як сказала одна студентка, для того, щоби з’явився привід ходити в Академію, необхідно закохатися. Отож крім всіляких вагоміших причин, які спонукають вас відвідувати пари, Спудейське Братство бажає вам обов’язково мати ще і цей!

Концерт для ангелів по-радянськи, або “к пуговіцам претензії єсть?”

Дана Сацька

“Крути. Концерт для ангелів” – одна з небагатьох культурних подій року, яку з нетерпінням чекають всі могилянці та й узагалі люди, котрим не байдуже. Можливість послухати хорошу музику серед однодумців та “одномовців”, можливість ще раз задуматись над подвигом “крутянців” та потішитися тим, що їхня жертва не була даремною хоча б тому, що вже котрий рік поспіль відбувається цей концерт – ось усе те, заради чого більшість так прагне потрапити на це дійство.

Та, на жаль, те, що відбувалось там цього року, прикро вразило. Все почалося, як це не банально, з початку. З’ясувалося, що для концерту було видано два види запрошень – одні з “місцями” інші без. Але людина, яка штампувала запрошення, а потім і той, хто чіпляв на ряди таблички “ЗАРЕЗЕРВОВАНО” помилились (ну, подумаєш) і тепер людям, що мали запрошення без місць, залишалось тільки випаруватись, оскільки з зайнятих місць їх зганяли, а знайти щось інше було просто не можливо, через те, що знову ж таки організатори розповсюдили запрошень рази в два більше, ніж місць (а, нічого, постійя ці прихильники!). Коли ж ми намагалися прояснити ситуацію за допомогою страшенно “люб’язного” розпорядника, то його української мови, вистачило фраз на п’ять – максимум!

(продовження на сторінці 2)

(Концерт для ангелів по-радянськи, або “к пуговіцам претензії єсть?”, - початок на сторінці 1)

А потім пішла відбірна мова не дуже далекого сусіда. Причому коли йому намагалися пояснити, що за помилки організаторів мають відповідати організатори, а не глядачі, він, майже цитуючи невмирушого Райкіна, резонно відповідав: “Я за розміщення табличок відповідальності не несучу, цим займається інший розпорядник”, одразу згадується: “К пуговіцам у вас претензії єсть? А за весь костюм я не отвечаю, єго ми шілі колектівно”.

Тепер про сам концерт. Всі вже звикли до того, що “Концерт для ангелів” – це своєрідний лакмусовий папірець для нашого суспільства. Кожного року чи то у віршах, що читаються, чи то у дискусії, яка ведеться

на сцені, не тільки згадують героїв, але і намагаються з’ясувати, чи гідні ми того подвигу, чи не дарма триста молодих людей віддали життя за те, щоб ми зараз могли сидіти в залі театру оперети і виголошувати голосні промови. Та цього року все було не так. Була тільки музика, та іноді коротенькі ролики, де сухо описувалась історія того бою. Потрібно визнати – музики було багато, музика була якісна й українська. Однак це радше заслуга самих музикантів, а не організаторів. До речі, вже котрий рік поспіль ми бачимо на сцені одних і тих же: “Плач Єремії”, Марійку Бурмаку, “Мертвий півень”, Тараса Компаніченка, ще декілька колективів. Чи означає це, що решта українських музикантів занадто зайняті для такого концерту, чи їм байдуже, а може, їх просто забули запросити?

Курсова політика або «накануне»

pro aris@ua.fm

Коли осіннє сонце пестить ще свіже зелене листя, коли воно грає на безтурботних студентських обличчях, у нашому житті з’являється вона, точніше її ілюзія (вона з’явиться набагато пізніше, і зовсім не так спокійно) - ми обираємо тему курсової (а хто й дипломної). Потім час летить: проносяться шаленим темпом дні академії, дні факультетів, всілякі хелюїни та новорічні вечірки (складається чи завалюється зимова сесія, врешті-решт), і тут надходить час розплати – серед мороку стін улюбленої *alma-mater* виникає образ, що переслідує тебе всюди – у твоєму житті звляється науковий керівник, який пропонує тобі різноманітні поради, ти, типу, їх маєш брати до уваги, та нагадує про наближення строків здачі заповітного писання, коректно натякаючи, що, мовляв, ми всі інтернет-ресурси захопили вже давно, тож майте на увазі.

Ти прокидаєшся вранці, запізнюючись на якусь пару, випадково читаєш оголошення “останній термін здачі курсових - середа, 26 квітня”. А що сьогодні? Напружено перелопативши всі ресурси свого мозку, нормальний студент розуміє: сьогодні понеділок, 24 квітня - життя починається спочатку: знову (уже весняне) сонце пестить (знову) свіже зелене листя та грає на безтурботних студентських обличчях – ха! ми ще живі! ми ще маємо 2 дні! У вівторок студент задумується над риторичним питанням: “писати чи не писати?”, аналізує всі “за” та “проти” написання курсової роботи і схиляється (у більшості випадків) до позитивної відповіді. Починається пошук (ой, вибачте, творчий процес), перебираються всі знайомі старшокурсники, які хоч коли-небудь, хоч де-небудь зустрічали слова зі СТОП! а яка у мене тема курсової?! Походи на кафедру за цінною інформацією після впертої боротьби з обідніми перервами методистів (довголіття їм, милим!) нарешті завершуються чеканим результатом – тему знаємо. Лишилось зовсім трохи - щось написати. Одразу пригадуєш знайомий пошуковий сервер, на допомогу приходять www.google.com, котрий на твій запит видає кількатисячну вибірку – ти навманя клікаєш, знаходиш роботу, і от ... тисяча чортів(можна й крутіше, але ж у нас все-таки цензура) вона не розархівується не... (можна дописати всі проблеми, які у вас виникали при цьому), і ти починаєш вірити у повний консенсус між рідною всесвітньою мережею та ворогами народу номер один - викладацьким складом. Виходу не маємо, а маємо лише добу. Тут на допомогу варто закликати всі свої сили та мужньо сказати “ні” сну, запастись терпінням, якимось би комп’ютером та набором заповітних клавіш Ctrl+S (я, наприклад, люблю Shift+F12, що в принципі одне й те саме). Після перегляду обов’язкових вимог титулка і план відповідають самі собою, виставляються максимально можливі поля та інтервали (шрифт більш 14-го ставити не раджу) – підготовчий етап закінчено, і - ну з богом, - починається безпосереднє створення мінімальних 91 з нічого. Головне - ефектний вступ

(ну, зважаючи на гуманітарну спрямованість Могилянки, у нас проблем з цим не виникає – воду ллємо не економлячи). Потім береться маловідома книга добре відомого автора, сканується і перекладається. Правда, можливі два варіанти. Якщо книга раптово українською, то для більшої впевненості у тому, що вас не впізнає автор цієї книги (як правило, науковий керівник) книга перепускається через україно-російський перекладач туди і назад, зважаючи на сучасну якість програмного забезпечення, бажаний ефект досягається - головне, щоб зміст не змінився. Інший варіант - якщо ви не маєте сканера, то доведеться працювати самому і друкарем і сканером і перекладачем, а тут головне - частіше піднімати очі на монітор, бо погодьтесь, надрукувати три сторінки, а потім виявити, що все це англійською мовою, переживе далеко не кожен.

... Світає. Край неба палає. Бідний студент край віконця курсову кінчає..! Так! А ви що думали, не доконаємо!? – ха, нас просто так не візьмеш! Ставиться остання крапка, перевіряється орфографія(звичайно, автоматично), і лишається найскладніший пункт – список літератури. Тут головне увімкнути фантазію, ну, звичайно, в межах розумного: “Інвестиційний менеджмент” Стівена Кінга чи “Принципи демократичного державотворення” Дар’ї Донцової навряд чи пройдуть непоміченими, можна додати парочку розумних (можна й не дуже, але ці назви впливають) веб-сайтів, див. список на www.rada.gov.ua, розділ “Корисна інформація” – сайти на будь-який смак, і вперед на друк. Проставити сторінки та оформити текст, я думаю, не займає багато часу.

Ще моя дружня порада всім, хто опиниться у такому становищі: перечитайте ваше творіння після роздруку, бо коли викладач бачить цікаву фразу “потрібно згадати графік”, то, чесне слово, він не розуміє, що ви мали на увазі саме графік, у нього виникає природне бажання “згадити” вам заліковку або хоча б запитатись про розуміння вами назви курсової (що, погодьтесь, є досить небезпечним).

Все! Курсову здали! Захист ще не скоро - відчуття екстриму десь поділося, осіннє (ой уже весняне) сонце пестить ще свіже зелене листя ... тощо - гру виграно! життя повертається у звичайну колію, попереду літо, канікули (ну десь там між ними поки що реальний літній триместр) і згадуєш слова великої Українки - Лесі “ні! я жива! я буду вічно жити! я маю в серці те, що не вмирає” – студентський оптимізм та віру, що встигну в останню хвилину витягнути щасливий білет навіть у спартанських умовах..

А може, варто задуматись над таким стилем життя (хоча особисто мені це подобається), бо колись, врешті-решт, полетить Windows чи переведуть годинники, і ночі не вистачить...

About ПОСИДЕНЬКИ

Василь Жук

Посиденьки, побрехеньки, поспіваньки (тю, такого вже певно в словнику нема, поки що). Звучить хоч і затишно (з біса затишно – еге ж?), але трохи по-сільському. Правда, нічого в тому поганого нема, тим паче, що декотрі з тих фантастичних народних пісень, які лунали на “посиденьках”, можна зараз почути хіба на селі. На жаль...

Та почну з початку. Для тих, хто не знає, про що я верзу, скажу, з розрахунком викликати докори сумління і сльози жалю: 13 лютого у зручний час (о шостій) ви прогавили поки що унікальну мистецьку акцію Спудейського Братства (або, помодньому, перфоменс) – “Посиденьки з гітарою”. Коротше, вечір авторської пісні. І не тільки. Як особа неупереджена, незаангажована і незалежна (для довідки: Ваш покірний слуга – один із співучасників-виконавців, активіст проєкту від самого його зародження) безпристрасно зазначу: на 100% відчути всю прикольність, весь, даруйте на слові, драйв заходу можна лише зсередини.

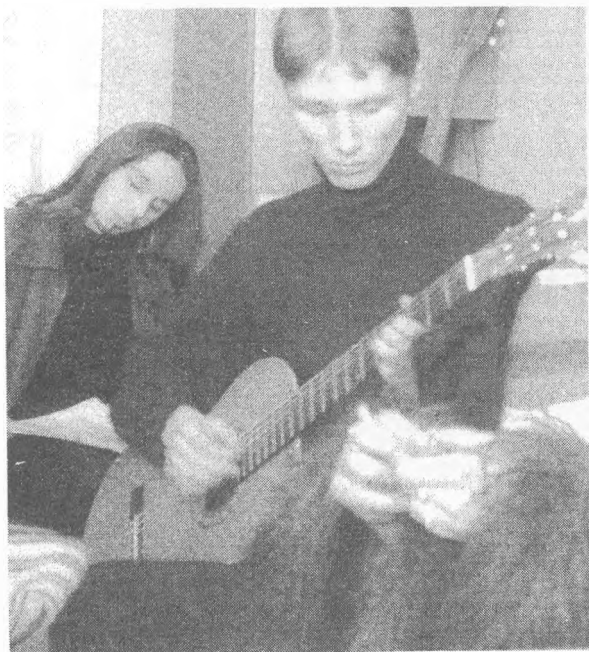
Розпочали вечір офіційно і патріотично: по запаленні серця, викладеного із свічок на долівці (що робити, зверніть увагу на дату), і вимиканню світла залунав гімн України – у дещо вільному, але віртуозному виконанні. І почалося... пісні лунали одна по одній, різні, оригінальні, святкові, тобто закохані. Кожен розумів, що звуки, які він чує, лунають вперше і востаннє, адже виконання кожної пісні викликало непередбачену, феєричну і трохи хаотичну імпровізацію товаришів-гітаристів. Змішалися всі стилі – класика авторської пісні,

джаз, рок, фламенко і щось нове, чому ніхто не встиг придумати назву. Скажу з власного досвіду, часто інтерпретація твоєї власної, рідної пісні вражала, шокувала, ба, навіть надихала.

Відкрию секрет. Планувалося – з огляду на надмірну кількість пісень – обмежити програму суто піснями про кохання. Де там... Потік пісень плинув абсолютно вільно (і часто незалежно від волі організатора вечора Остапа Кривдика). Співали про все – від Карпат до цирозу печінки. Абсолютно спонтанно зачепили тему вже третій місяць неактуальної осені – про неї пісні знайшлися у всіх. Щоправда, коханням теж немало перепало. Врешті-решт, всі пісні трохи про нього.

Залишається тільки уявити, що відчувала публіка. Я давно не чув, щоб з такою душевністю співали народних і студентських пісень (а таку можливість присутнім надавали після кожного кола виконавців). Незабутнє враження справила скрипка, що так вчасно завершила одну з пісень і ще деякий час лишалася з нами десь у темряві ангелом-охоронцем. Спонтанно і свіжо заграли свої твори двійко хлопців із публіки. Піковим став момент, коли гітару до рук почали брати дівчата. Спасибі всім, без вас всіх такого вечора не сталося б.

Все найкраще закінчується, коли найменше того хочеться. “Посиденьки” не виняток. Але проєкт триває. Будуть нові пісні, люди, купимо нові свічки – і “дівчино, не плач!” Life is beautiful. Приходьте, посидимо, погітаримо – тю, я хотів сказати: поспівасмо. Точніше, самі побачите, що я хотів сказати.

Результати виборів до СК!

20 лютого о 12 годині ночі Виборча комісія оприлюднила представникам блоку LINK та GSM свою постанову про зняття з виборчої дистанції блоку GSM та оголошення недійсними всіх бюлетнів, в яких за них було подано голоси. жорсткі дії ВК були викликані численими грубими порушеннями цього блоку правил проведення виборів. Результати відкриття скриньки такі: 494 голоси за LINK та 450 голосів за GSM. Вітаємо блок-переможця й сподіваємося, що він гарно представлятиме та захищатиме інтереси студентів.

Могилянська криця.

Головний редактор: Матвійчук Надія.

Редакційна Рада: Салова Тетяна, Мигаль Олеся.

Верстка: Жук Василь, Гриценко Аня

Я завжди повертаюсь туди

Тарадай Даша

Де б я не була, щоб я не робила, я завжди знаю, що там мій дім – дім мого дитинства.

Там можна сховатися і забути про весь світ, забути про труднощі і проблеми, бо там час зупинився і покірно чекає мене. Тут живуть мої дитячі страхи і мрії, і щоразу вони зустрічають мене, як справжні старі друзі. І часом я сама не знаю, чи то закуток мого серця, чи реальне місце...

Я народилася у Києві, і логічно вважаю себе киянкою, але там, у маленькому містечку Костянтинівка Донецької області, я провела незабутні дитячі роки, там я вперше закохалася, там я сумувала і раділа у цілковитому спокої безкраїх степів. Я маю щоразу повертатися туди, щоб набратися сил і наснаги.

Але з часом ці подорожі приносять мені все більше

болю й розчарування, і справа не лише в тому, що зморшок на обличчі моєї бабусі стало більше – від цього її погляд не став менш люблячим, а її повільна неспішна хода не стала менш рідною. Ні, просто дуже боляче дивитися, як руйнується казка дитинства. Пам'ятаєте, як вам вперше сказали, що Діда Мороза немає?(Але він таки є!) Таке ж розчарування я відчуваю, коли бачу зруйновані дитячі садки, викрадені паркани, лавки, забиті дошками вікна крамниць, де я колись купувала молоко, а усі продавці мене знали на ім'я і завжди так приємно посміхалися, що прихильне ставлення до молочних крамниць у мене збереглося й до нині. Я не можу забути про зачинені заводи, фабрики, про занехаяний парк "Металург",

адже сталевари колись були героями – слава людям вогненної професії! Зараз ці слова викликають презирливу посмішку, а ці картини – сльози. Я можу багато звинувачувати наших можновладців, закликаючи змінювати щось, але, як доводить попередній досвід, це – марно. Я просто прошу вас, люди, озирніться навколо, подивіться на своє рідне місто чи село, пильно придивіться і закарбуйте все, що побачите. Навряд чи будь-які заклики можуть бути ефективнішими.

А через місяць я знову буду їхати туди, хвилюючись, як перед першим побаченням, а потім заплаканими очима буду дивитися на світ свого дитинства, але не зі зневірою, а з надією, що "...поруч тисячі таких самих як я..." І разом ми змінимо цей світ на краще.

Розпочався сезон братських весіль

Розпочався сезон Братських весіль! Старші братчики СБ йдуть до вітваря, а отже, незабаром і поповнення організації братчиками в другому поколінні! Тільки уявіть, за кілька років Братство організує гурток родин СБ!

8 лютого 2003 року на Аскольдовій могилі одружилися Катруся Поліщук та Арсен Сідаш, старші братчики Спудейського Братства. Ми вітаємо Арсена та Катрусю Поліщук, екс-голову СБ! Бажаємо їм справжньої братської любові та якнайшвидшого рясного поповнення родини маленькими братченятами!

Як відомо з надійних джерел, це лише перше з низки наступних весіль, і СБ з радістю очікує на наступні.

Прощання з колегією 2001-2003

Костя Євтушенко

Необхідно визнати той факт, що поширення інформації про діяльність СК чомусь відбувається дуже повільно. Саме цей факт спричиняє різноманітні здогадки, чутки і плітки, що розповсюджуються серед студентства і є не завжди об'єктивними і правдивими.

Сьогодні мені до рук попав звіт про діяльність колегії попереднього скликання, де детально описані всі події, акції та заходи, що були організовані за участю СК. Виявляється, завдяки нашому самоврядуванню ми маємо налагоджену співпрацю з

Атлантичною Радою України, Всеукраїнською студентською Радою при Президентові України, різноманітними музеями, 4-ма кінотеатрами, ЗАТ "Оболонь" і іншими цікавими організаціями.

Єдиною недопрацьовкою в даній сфері вважаю недостатнє афішування такої діяльності. Висловлюю надію, що нова СК врахує позитиви і негативи своїх колег і буде працювати на благо студентства!

PS. Особливу подяку за розбудову студентського самоврядування висловлюю Ярмоленко Світлані та Хуткому Дмитрові. У добру путь вам, друзі!

а потім

давно горять написані листи
І подумки давно вже хрестять
Спогад
Замовчане вже не перенести
Бо кожне слово буде лиш
Наздогад

Знов дощ. Зітканий з напівсну
І схований за сіткою
З Рум'янку
Розбито ту нірвану навісну
Й в кишеню сховано одну
Нірванку

Як просто навздогін сміятись
Вина ж не може навздогін
Цвісти
Хіба ж то можна зі скали зірватись
А ПОТІМ – вже розбігтись
І... А ти

А я. А ми: хто-небудь поруч
І в недопитій каві – гіркий
Слід
Та вічно молодий крилатий покруч
Рве змучені планети
Із орбіт

Василь Жук